

הדר להשכיר

אלמוני שלש לחדר אמבטיה — מתוך העתונות.

יש לי חדר אדיר, הִפֶּה שְׁבִיעִיר, אִמְנֵם יֵשׁ לוֹ מַרְאֵה לֹא נֹרמָלִי, אֶךְ נְאִים הַתְנָאִים, הַסְבִּיבָה הִיא טוֹבָה, דְּמִי מַפְתַּח סְכּוּמֵם מִינִימָלִי.

הוא פלו מרצף מרצפות לבנות
אם כי שטח בשביל לרקד אין.
המטה קצת שקופה, אך פסתות
הגונות

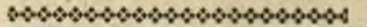
תהפוכנה אותה לגן עדן.

מדפים למכביר ושקצים יש בקיר,
ומתלים גם מתלה את קנדיך;
וראי שם יזהר בקרחת של שר
וברזים שם לשטוף את ידיך.

ואם קצת יטפף, אל לךך יתפף.
הרי טוב משכון — הוא החדר.
בשכונן נגרים ורמי גשם קרים;
קאן המים סמים: הם פסדר.

התפצלתם פלכם, זה נגע ללבכם
רצונכם להציץ בפרקמט?
גשו לרחוב היסמין בית חום מימין
קמה בית, בחדר האמבט.

ישעיהו לוט

פון אי שם במחנה יונה והשמיע את
קולו לאמריקה. כרנע שאני מדבר אלי
כס מופצת העיר תל אביב — אמר,
ובו ברנע, כאילו כדי לאשר את דבריו,
נשמעה שריקת הפצצה, ומיד אחריה —
התפוצצות. זו היתה פצצה של חמשים
קילו שנוקדה מ"ספיט" — התערב קול
ערב בעל מבטא אמריקאי... "היא נפלה
לא הרחק מהמקום ממנו אנחנו שומרים...
אנחנו נמשיך בשידור". וכאן שוב המ
ש"ך ראש הממשלה, במבטא האנגלי
הפחות אמריקאי, את נאומו, וסיימו
כאילו לא אירע דבר.

עוד מעט וכל אחד יוכל לקנות את
נאומו זה של ראש הממשלה במחיר שווה
לכל נפש — מחיר התקליטים המקובל.
ולא רק את הנאום הזה יוכל לרכוש
לו אלא שורה שלמה של נאומים והכי
רוות, ויכוחים והערות, תיאורים ורי
פורטאיות על מלחמת השחרור בשלביה
השונים, החשובים יותר והחשובים
פחות.

תהיה זו סדרת תקליטים, הנמצאת
כעת בתהליך הייצור על ידי "סי בי
אס" (קולומביה) שהוקלטו בהודמניות
שונות בימי המלחמה וההפוגה, במי
סיבות עם הרמטכ"ל ובשיחות רודוס.
תקליטים אלה, שימכרו באלבום (כרדג)
מת אלבום על מלחמת העולם השנייה
שיצא עתה לאור באמריקה וזכה למי
כירה עצומה) יכילו בין השאר את דבי
יהם של ברנאדוט, שרת, קציני צבא
וכו'. תהיה זו כעין סקירה אקוסטית
של דברי ימי מלחמת השחרור כפי
שהוקלטה בימים ההם.

ערב ערב היה ארתור הולצמן העי
תונאי-הקריין משמיע את קולו הערב
והיפה מתל אביב לאמריקה. "זהו קולה
של ישראל" — היה מתחיל את שידור
ריו, שנשמעו על ידי מיליונים בארצות

תמונת השבוע

נפריטיטי, מדי
כת מצרים היו
פה (מימין) זפאי
לאם אתונה,
אזילת יוון
(משמאל) לא הלי
מו בשעתם
שתחונגנה יום
הודרתו הראי
שון שרה... בית
ספר לאופנה
מטעים הרסה...
אך הנה אנו
רואים אותן עי
מרפסת ביתי
הספר בשעת
תצוגת אופנה
שנערכה לכבוד
המאורע.

הברית (תחנת איי בי סי). כדוגמת העי
תונאים באי כוח הסוכנויות או העתו
נים שהיו מטלגרפים את סיפוריהם היה
הוא, הולצמן, מעביר את סקירותיו מעל
גלי האתר, והיתרון של דין וחשבון
זה היה בדרישת שלום "חיה" מן הא
רץ בין שהיה זה רעש ההפצצה ובין
שהיה זה דו שיה בפני המיקרופון עם
מפקדי צבא, שר האספקה, או שיר
הציבוריות...

ומעשה בשידור אחד של הולצמן,
שעורר בהלה בחוגי הצבא והמודיעין.
היה זה כמה ימים לאחר כיבוש לוד
וראמלה. ביום בו נכבשו הערים הוקלטו
המאורעות בריפורטזיה ממש בקו האש
והולצמן הוסיף לה שיחות עם מפקדי
החזית, ראיונות עם חיילים וכו'. אולם
באותו יום הל קלוקל רציני במשדר
ולא יכלו לשדר. על כך שודרה אותה
תכנית כמה ימים אחר הכיבוש.

ישבו להם ליד מקלטיהם אנשי מדי
דיעין של הצבא כאשר לפתע שומעים
הם קולו של מפקד החזית: "האויב
משיב באש תוקה מאזור וילהלמה...
כפי הנראה הגיעה לשם תגבורת של
שיריון לאחר שתחילה נסוגו מאזור זה".
כאן התערב קולו של הקריין שהחל
לספר למאזיניו האמריקאיים כיצד עומ
דים עתה היהודים להכנס ללוד...
"האמנם נערכים קרבות חדשים בגררה
זו של החזית מבלי שנודע דבר על
כך?" חשבו קציני המטה... עברה
כשעה עד אשר הצליחו לברר את
העניין.

על הפופולריות של התכניות הללו
מישראל יעידו מאות המכתבים שנש
לחו על ידי מאזינים לקריין. רוב הכות
בים היו — בחורות, ועיקר התענינותן
... בן כמה הוא ארתור הולצמן ומה
מראהו...

ריאול במרכז הבריה

יש אנשים שאינם יכולים להיגמל מן
ההרגל המשונה של שיחה "בינים לבין
עצמם" תוך כדי הליכה ברחוב. ויש
אנשים הנהגים לרשום מחשבות על
גבי נייר כשהם מסירים בעיר, לסוג
השני שייכים גם (לפעמים) עתונאים
בשעה שהם אוספים רשמים בשביל
ריפורטז'ה על נושא מסוים. יתכן, כי
שני הסוגים הנ"ל עלולים לעורר סק
נות מה אצל עובר אורח, אולם, כפי
שמסתבר, קורה שהם גם מעוררים
חשדות רציניים.

שבעת הימים

אורי אבנרי

בגדים מנוקדים

החורף תהיה לנו האפשרות לראות
נשים מטיילות ברחוב כשהן לבושות
במעיל עליון המודר — כשהן ערומות
לחלוטין מתחת למעיל. זוהי, על כל
פנים, התמונה המתקבלת מבדיקת חיי
שובי הנקודות של קיצוב הבגדים.

עצם הקיצוב לא היה יכול להיות
לנו אפתעה (גם לולא ידענו על כך ב
מקרה מראש). קיצוב גורר קיצוב, והי
אומר אליך חייב להגיע לת"ו. לא יתכן
קיצוב חלקי, מבלי לגרום לאינפלציה.

בשיחה סודית שהיתה לנו לא מכבר
עם אחד האישים המרכזיים בעולם הני
קודות, אמר לנו הלה: איננו יכולים
עוד להתחשב בפרנסות. ברור לנו שכל
פעולה מפעולותינו מבטילה פועלים,
ויכול להיות שגשול פרנסה מפועלים
רבים מאד כדי לחסוך דביוס מעטים
מאד. כי אין דביוס, העיקר — אמר
לנו — הוא להבטיח את הצרכים המי
נימליים ביותר של האורח.

אלא מה? נראה שהקיצוב החדש
אינו מבטיח צרכים מינימליים אלה.

אין לי בגדים בארון, באמת אין.
כששוחחתי מן הצבא רציתי לקנות
חליפה הגונה, אך מרב עצלות דחיתי
זאת מפעם לפעם. עתה אצטרך לחכות
לפחות ארבע או חמש שנים עד שאור
כל להופיע במסיבה הגונה (אם אוזמן
אליה).

דומה לי שזה מצבם של רבבות אור
רחים, ובמקרה של הצעירים, לפיכך לא
תהיה כאן חלוקה צודקת. לא תהיה
חלוקה כלל. מי שיש לו בגדים, יתהלך
לבוש. מי שאין לו — יצטרף בלידת
ברירה לתנועת הנודיסטים.

בעלי התכנית יצאו, כנראה, מן ההי
נחה שכל האורחים מצויידים כראוי בבי
גדים, ויש צורך בנקודות רק כדי למי
זאת מפעם לפעם. עתה אצטרך לחכות
לא את הבלאי, לוא היו קרובים יותר
להמונים, היו יודעים שזוהי הנחה מדי
טעית מיסודה. האורח הממוצע אינו
מצויד כראוי.

מה הטעם לקצב גופיות וממחטות?
איש לא יאגור אותן. האם לא די בקי
צוב המלבושים העיקריים?

יתר על כן — לא יתכן שהאורח
יחכה שנים עד שיוכל לקנות חליפה
או מעיל עליון. יש צורך במתן "מפי
רעה", היינו יש לאפשר לאורחים להי
ציא מראש את הנקודות של שנה. ומי
שימות, ח"ש, בשנה זו, הרי יהיה זה
(כדברי הבדיחה הידועה) מזולו...

פסיכודוגיה של האקי

לפחות תוצאה טובה אחת תהיה
לגיוס העתונות: היא תיתן לאורחים
שעור מעשי וחותך על יחס הציבור
לחיילים.

עמדותי בימים אלה יחד עם קבוצה
של עתודאים (רובם בעלי מכוניות פר
טיות) על אם הדרך, כינו לטרמפ. הכי
נו למעלה משלוש שעות. במשך שלוש
שעות אלה עברה על פנינו מכונית אח
רי מכונית. הנהגים העיפו מבטים של
בוז אינסופי במדיה-החאקי המלוכלכים
שלנו ולא נאותו להאית את המהירות.
אני מקווה שהאדנים מבין חברי לאי
תה חויה יחסו להבא. כשילבשו שוב
חליפות אורחיות, לעבור על פני חיילים
מבקשי-טרמפ בכבישים.

הבעיה, כמוכן, אינה רק בעיה של
טרמפ. משהו רקוב אצלנו. גם מצח
צתי-החברות בקרבנו (ואולי דוקא הם)
מתחסים אל החייל הפשוט כאל...

שמה נעשה משהו לחיסול מצב מח
פיר זה? אי שמה נבקש את החיילים
לעשות זאת בדרכים חיליות?

מעשה בעתונאי ירושלמי, חבר הצי
ערכת "גרוסלם פוסט", שיצא לככר
ציון כדי לערוך כמה רשימות הוי
בשביל רשימה לעתונ. הלך לו האיש
בשעת בין השמשות, הציץ פה ושם,
צצה, ושוב המשיך לכת ומדי פעם בכ
עם רשם משהו בפנסו. עולה לו הא
דם ברחוב המלך גיורגי והנה לפתע
מרגיש הוא כי עוקבים אחריו... הוא
ממשיך בדרכו — שני האנשים אשר
בעקבותיו ממשיכים אף הם. והשנים
הם קציני חייל האויר.

"משהו לא בסדר אתי", מהרהר
העתונאי בלבו. תוך כדי מחשבות אלה
מצטרף לקצינים שוטר (אשר הועק
כנראה בינתיים על ידם) ומעטה -- הולי
כים השלשה בעקבות העתונאי. סוף
הסיפור — השלישיה ניגשת לעתונאי,
והשוטר שואלו מה פשר הרשימות
הללו בפנסו.

מה מסתבר? קציני הצבא חשדו
באיש כי הוא מרגל. וכי יכול להיות
אחרת? וכי אפשר לחשוב אחרת למר
אה אדם ההולך באופן חשוד כזה ברי
חוב, מביט שמאלה וימינה ורושם את
הכל בפנסו סודי?

מצדנו אנו מקוים — שכל המרגלים
הזרים בתוכנו ינהגו כך בשעת מילוי
שליחותם. כי שני הקצינים הללו אינם
נמנים על שרות המודיעין של המדינה.

כדאי להוסיף, כי החקירה נסתיימה
בכי טוב והאדם לא נעצר.

ארצנו זו

92 ילד גרשמו עד כה בבתי הספר
ובגנים בצפת. על ילדים אלה נאבקו
ארבעה זרמים ("מעריב") —
מענין. שכל "נגיעה" בחייל מעוררת
משבר בתיאטרונינו. ומתי תסע
לחיל האופרה? ("ידיעות אחרונות")
— על שולחן העתונאים בכנסת
מתגלגלת עטיפה של "פנס גפורים"
אמריקאי. על גביה ריקלמה של המסעדה
מפוארת בניו-יורק, שבה אפשר לקבל
ססקים ואוזנים צלויים וסרטנים וכרעי
צפרועים ומכל טוב. שם המסעדה —
"מפעדת יוסף" ("מעריב") —
השבוע ערכה תחרות יודותית בכדור
גל בין קבוצת הנוער העובד בעזרה
ובצרון ובין תנועת החרות באותו מקום.

(המשך בעמוד 14)